on temma palwe, ikka ennam hakkab weel saddama, ja tuul lähhäb kangemaks. Teekäia, nurrisemissega Jummala wasto, lähhäb eddasi, nääb metsa liggi ollewa, ja ruttab lotes, seäl wähhe warjo sama. Agga enne kui temma metsa saab, tulleb üks Rõwel temma wasto, wottab ammo, panneb nole peäle, agga saddo olli ammopaela lõdwaks wennitanud, nool langeb teekäia jalgede ette maha.

Wata, rummal! ütleb üks heäl, eks se saddune ilm olle nüüd sulle kasuks olnud? Olleks hea ilm olnud, siis ollekssid sa selle noole läbbi surma sanud, mis nüüd ei woind sulle kahjo tehha.

5. Se waene Wanna.

Üht Elehwanti todi ükskord kaugelt woeralt Maalt meie liñna, ja näideti rahwa pärrast. Iggaüks piddi pole Rubla maksma, kui ta tahtis tedda nähha sada. Minna wõtsin sedda rahha kasa, ja läksin Liñna wär-

wärrawa ette, et ma ka piddin selle Ellaja nähha sama. Minno eel käis üks wägga rikkas mees. Orgon on temma nimmi, a iggaüks teab, kui wägga sitke temma on. Enne kui meie weel Ellaja liggi joudsime, tulli meie wasto üks waene ellatand Rauk, keik luud temmal wärrisesid wannusse pärrast, monned junksed arwaste temma pea peäl, hopis hallid; siiski keikis temma palles paistis sesuggune waggadus, et kui ta ka ühtegi ep olleks pallunud, ommeti iggaühhe südda hallastussest piddi sullama. Oh! pallus temma, hallastage minno peäle! ei mul olle middagi misga ma omma janno kustutakssin. Kauaks ma kül ennam teil waewuks ei olle, sest Jummal kül wõttab minno palwet kuulda, ja peästab mind surma läbbi. Oh! armas Jummal! lasse sedda silma pilka liggi jouda! Nenda räkis se waene, agga mis wastas rikkas? Sinna wanna inimenne olled nenda ellatand,

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1794, lk. 25